

Jeg forstod det ikke faaledes, men det kan kun være mig en Tilfredsstillelse at faae en udtryffeligg Stadfæstelse paa, at Landstinget i Virkeligheden i Betragtningen af denne Sag har staaet saa meget nærmere ved den Betragtning, som har været den ledende for mig, at det nu tilsidst, som det gjør, udtaler sig i fuld Samstemning med Regjeringens Forslag i Alt, hvad der angaar Kvantiteterne, og ogsaa hvad angaar Rættevidden. Naar det ærede kongevalgte Medlem, der før havde Ordet, beklagede, at Tyldestgjørelsen af et Krav, der efter hans Mening kunde betegnes som et Reifærdighedskrav, nu vilde blive negtet i denne Samling, forekommer det mig egentlig ikke, at dette Udtryk er ganske rigtigt. Jeg ser ikke rettere, end at man, dersom — hvad Sandsynligheden er for — Samlingens Varighed ikke vil tilstede en videre Forhandling af denne Sag, snarere maatte sige, at Sagens endelige Afgjørelse er udsat, end at selve Forlangendet er negtet. Det ærede Medlem for 10de Kredts (Teskens) antydede — jeg vil nødig bruge et stærkere Udtryk — at Regjeringen jo paa forventet Tillægsbevilling maatte kunne udbetale det, som begge Thing vare enige om at indrømme. Jeg forstod i alt Fald det ærede Medlem faaledes, men det ærede Medlem vil vistnok indrømme, at denne Tanke vilde falde fuldstændig sammen med nu at vedtage Forslaget faaledes, som det er sendt fra Folkethinget, og saa ad Naar søge paa Tillægsbevilling eller paa anden Maade et Supplement dertil. Jeg tror dog, at Finansministeren — jeg taler upersonligt — vil foretrække at lade de Maaneber, som maatte ligge mellem denne Samling og næste, spies til de ikke faa, som ere hengaaede af dette Finansaar, før en Afgjørelse finder Sted, istedetfor som antydet af det ærede Medlem at give Forsbud paa, hvad der kunde ventes paa senere Trin bevilget af de bevilgende Myndigheder.

Termansen: Den ærede Taler her ved Siden af (Ussing) kom ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt det, vi her forhandle, nærmest kan betegnes som Ret eller Billighed. Dette Spørgsmaal skal jeg lade ligge; for mig er det tilstrækkeligt, naar det med Føie kan siges, at der her foreligger et Billighedskrav, og det tror jeg, der gjør. Naar Spørgsmaalet saa endvidere er, om vi skulle forkaaste det, som der nu er Udsigt til, at vi kunne faae, eller om vi skulle tage, hvad vi kunne faae, saa er for mit Bedkommende Valget gjort. Jeg indrømmer det fuldstændigt, naar der er blevet sagt, at der kan være ligesaa stor Xvang for Embedsmænd, der have høiere Lønninger, som for dem, der her er Tale om, og som gaa op til 2,500 Kr. Men naar Spørgsmaalet er, om man skal tilfredsstille ethvert Billighedskrav, eller om man, naar man ikke kan tilfredsstille det fuldt ud, da skal foretrække det ikke at være billig mod

Nogen, saa er det Noget, jeg for mit Bedkommende ikke tør paatage mig Ansvar for. Dersom Omstændighederne havde været saadanne, at vi ved fortsatte Forhandlinger om denne Sag kunde have nogen Udsigt til at faae en billigere Afgjørelse end den, der foreligger i det Lovforslag, som vi her forhandle, skulde jeg gjerne have rakt Haanden dertil, men jeg tror ikke, det er Tilfældet. Naar dernæst et æret Medlem gav Anvisning paa de Ord: Alt eller Intet, saa tør jeg ikke gaa med dertil. Dersom det havde været mit eget personlige Anliggende, der var Tale om, saa vilde jeg have sagt: Naar jeg ikke kan faae Alt, hvad jeg anser for ret og billigt imod mig, saa vil jeg hellere foretrække Intet at faae, men naar der er Tale om mange af vore trængende Medborgere, som vor Stemme her kan komme til at gjælde, tør jeg ikke paatage mig Ansvar for at sige „Alt eller Intet“, saa siger jeg: Lad os hellere for Diebliffet tage, hvad vi kunne faae, haabende paa, at Fremtiden ogsaa vil gjøre de Billighedskrav gjældende, som Andre have i denne Henseende. Jeg skal ikke videre udtale mig, det er kun for mit eget Bedkommende, jeg udtaler disse Par Ord, jeg skal ikke rette en Opfordring til det høie Things Medlemmer angaaende deres Stemmegivning, det vilde rimeligvis ogsaa være høist frugtesløst, men jeg vil kun sige, at jeg tror ikke, vi godt kunne paatage os det Ansvar, jeg har nævnt. Der er mange af de mindre Lønnede Embeds- og Bestillingsmænd, som have sat deres Haab til at faae dette lille Tillæg, og som i høi Grad vilde søle sig stufede, hvis de ikke faae det, og jeg tror ikke, at vi kunne fri os for Ansvar ved at styde Ansvar over paa det andet Thing, vi komme tilvise til ogsaa at tage vor Del deraf, og den tør jeg ikke tage paa anden Maade end ved at stemme for det, der er Udsigt til at faae.

Oxenboll: Jeg kan være ganske enig med den sidste ærede Taler — det var i Anledning af hans Udtalelse, jeg begjærede Ordet — dert, at der kan være al mulig Anledning til at ønske, at man skal tage, hvad man kan faae. Men der er ogsaa andre Hensyn at tage i Betragtning. Det er et Spørgsmaal, om Landstinget ved at gaa denne Vej ikke i andre Retninger skaber baade sig selv og Andre mere, end ved at gaa den Vej, der nu er foreslaaet her i Thinget. En Ting er jo at ønske, at Alle de, der trænge, maa faae en Hjælp, og at man, naar man ikke kan faae det Mere, saa maa nøies med det Mindre. Men dersom Landstinget vil følge denne Tankegang, hvad bliver saa Følgen? Følgen bliver, at Landstinget er en Folkethinget fuldstændig underordnet Forsamling. Der er noget saa Umotiveret i hele den Maade, denne Sag er bleven tagen paa, at jeg finder, at det vilde være under Landstingets Værdighed, om det af det MedlemshedsHensyn,